

LENI SARIS

Nevel in de lente

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Mercy hoorde haar zusje ergens in huis roepen maar ze nam niet de moeite om antwoord te geven. Cécile, twee jaar jonger dan de achttienjarige Mercy wist niet anders of het hoorde zo: Bij alles wat haar dwars zat, al was het ook nog zo onbetekenend schreeuwde ze om Mercy. Cécile hield van haar oudere zuster maar ze was verschrikkelijk en vermoeiend onzelfstandig, alles wat haar niet beviel liet ze door Mercy opknappen.

Dat was niet alleen Cécile's schuld, dacht Mercy, die weinig aandacht had voor het boek waarin ze trachtte te lezen, en ze volgde met peinzende donkere ogen de grillige regendruppels die langs het grote raam liepen... nu al veertien dagen lang. Het was om ziek te worden! Veertien vakantiedagen met moeder, vader en Cécile in een huis aan zee. Vader had het huis geruild met het hunne, het was gelukkig groot, zodat je elkaar ook niet, tot overmaat van ramp, voortdurend voor de voeten moest lopen. De grootste ellende was, dat Cécile zich constant verveelde en dat vader en moeder er, zoals de gewoonte was, van overtuigd waren, dat Mercy in zo'n geval Cécile moest helpen. Mercy sloot

haar ogen. Zo was het altijd geweest: Help Cécile... Cécile is nog maar zo klein... jij moet de wijste zijn want je bent de oudste... help Cécile... laat Cécile niet alleen... doe nou maar wat Cécile wil... ze deed nu al zestien jaar lang wat Cécieltje... aanbeden Cécieltje wilde... en als ze dat niet deed, dan zwaaide er wat bij vader en moeder. Het was voor Mercy al jarenlang een uitgemaakte zaak, dat mama en papa nu eenmaal meer van Cécieltje hielden, ze was zo mooi, zo lief...

En ze kan zo schattig dreinen, dacht Mercy bitter. Ze hield van Cécile, en het kind kon er ook niets aan doen, dat ze zo schromelijk werd verwend. Cécile was gestopt met schreeuwen, als het een beetje wilde, ging ze nu haar beklag doen bij mama, maar die liep iets minder hard dan papa Soms kon Mercy, als ze onrechtvaardig de schuld van iets kreeg, haar vader met haar grote donkere ogen lang en peinzend aan blijven kijken en daar kon hij niet tegen. Ze vergat nooit de keer, dat Cécile met haar fiets was gevallen en Mercy, die nota bene juist de laan in draaide en het zag gebeuren de schuld kreeg, omdat ze niet goed op Cécile zou hebben gepast. 'Je bent helemaal gék,' had ze verbitterd tegen haar vader geschreeuwd. 'Ik was

er niet eens bij!’

Ze had een harde draai om haar oren gekregen, zodat haar prachtige roodbruine lange haren, die ze zelf helemaal niet mooi vond, als een waaier voor haar ogen vielen.

‘Ik wil niet, dat je haar sláát!’ Moeder had haar teruggetrokken maar voor Mercy had het geklonken alsof ze bedoelde: ‘Je hoeft niet van haar te houden maar je moet haar ook niet slaan.’

Mercy was woest beledigd geweest en ze had zich voorgenomen om weg te lopen als hij zoiets nog een keer deed. Het was niet, dat ze een klap zo erg vond, maar ze had het niet verdiend en ze was de tel kwijt van de keren, dat het zo was gegaan. Ze streek het haar uit haar ogen, keek haar vader met koele, onderzoekende ogen aan en kwam, ook niet voor de eerste keer, tot de conclusie, dat ze niet van haar vader hield. Het was geen ingeving van het ogenblik, door de onverdiende klap, het zat veel dieper en daar had ze het vaak erg moeilijk mee. Moeder... lief, een beetje kleurloos en erg onder de invloed van vader... ja, ze hield wel van moeder, maar toch... met een zucht klapte Mercy het boek dicht. Ze had zich vaak afgevraagd of ze misschien zo geboren was... dat ze iets mis-

te... dat ze niet echt van iemand kon houden met heel haar hart. Waarom bekeek ze haar ouders, en zelfs Cécile zo vaak vanaf grote afstand. Zo kwam het Mercy voor en ze vond dat beangstigend maar ze kon er niets aan veranderen. Moderne psychologen zouden zeggen: 'Je moet er mee leren leven', dacht ze cynisch, en dat is de grootste doodoener van deze tijd. Nu Mercy ouder werd, nam ze niet alles meer en de conflicten en ruzies waren niet van de lucht, vooral sinds Mercy wist, dat er van haar verwacht werd, dat ze op het makelaarskantoor van haar vader ging werken, als goedkope kantoorkracht. Ze verzette zich daartegen met hand en tand, want ze wilde dolgraag naar de kunstacademie.

'Wat wil je nou bereiken met dat beetje te-kentalent van jou?' had haar vader tijdens een verhitte uiteenzetting gevraagd. 'Je zult er nooit droog brood mee verdienen. Je tekent dan maar in je vrije tijd maar voorlopig kom je bij mij op kantoor, dan leer je tenminste wat werken is... daar zorg ik wel voor.'

'Ja, dat zal best,' had Mercy bitter opgemerkt met een van die vreemde taxerende blikken waar hij niet tegen kon. 'Wat zal ik een prettig leven hebben als jij me ten overstaan van je zes

personeelsleden de hele dag loopt af te blaffen. Ik doe het niet... ik dóé het niet!’

Zo was het wekenlang verder gegaan, tot aan de vakantie toe en ze had als een berg opgezien tegen de vakantie. Ze had één echte vriendin, Petra van Ravenschot, waarmee ze dolgraag haar vakantie had doorgebracht. Ze had een uitnodiging van Petra’s ouders voor een veertiendaagse reis naar Oostenrijk.

Het mocht niet, want dat was zo verschrikkelijk ongezellig voor Cedeltje, die zich bovendien dan te erg achtergesteld zou gaan voelen. Petra was laaiend boos geweest, erger dan Mercy, die de bui al had zien hangen en zich er al op had voorbereid, dat het wel weer niet zou mogen. Dat het nu al veertien dagen plasregende vond ze vervelend voor zichzelf, maar ze gunde het, weinig edel, haar ouders en Cedeltje van ganser harte. Ze hadden tenslotte haar enige kans op een fijne vakantie zonder medelijden met háár verknald, waarom zou ze dan nu die aanhoudende regenvloed erg vinden? Mercy liep naar beneden, haar ouders zaten met knorrige gezichten aan de koffie. ‘Waarom gaf jij geen antwoord?’ vroeg Cécile, die opgerold op de bank zat, met een gevulde koek in de ene hand en een roddelblaadje in

de andere hand.

‘Het is Mercy’s gewoonte geworden om net te doen alsof ze niets hoort... is het niet zo, Mercy?’ vroeg haar vader, hij keek over zijn krant heen misprijzend naar zijn oudste dochter.

Mercy haalde alleen de schouders op.

‘Kun je niet antwoorden?’ vroeg haar vader geïrriteerd.

‘Wat moet ik daar nou op zeggen?’ Ze keek naar hem met koele, taxerende ogen, omdat ze wist dat hij daar niet tegen kon en het was haar enige verweer, daar was ze langzamerhand achtergekomen.

‘Doen jullie nou niet zo ongezellig,’ verzocht mevrouw ten Breede nerveus. ‘Jullie kunt tegenwoordig niet bij elkaar zijn of er is ongenoegen, jullie doen allemaal zo ongezellig.’

‘Het zal het regenweer zijn,’ zuchtte Cécile en ze rekte zich uit als een luie poes. Zoiets kon Cécile straffeloos doen maar Mercy wist, dat zij er commentaar mee zou hebben uitgelokt. De geprikkelde stemming die tegenwoordig vaak heerste, kwam in hoofdzaak omdat Mercy zich niet meer alles liet welgevalen en vaak rap van antwoord diende en als dat niet kon, kéék ze alleen maar koeltjes, zoals nu.

‘Gaan jullie nou samen eens iets gezelligs doen,’ smeekte mevrouw ten Breede hulpeloos. ‘Verzin eens iets leuks.’

‘Wat?’ vroeg Mercy, ze haalde de schouders op en staarde nadenkend naar buiten. ‘We hebben alle bioscopen in de stad al gehad, voor wandelen is het echt te gortig, al ben ik niet bang voor een regenbuitje. Ik ga boven zitten lezen, daar zit ik tenminste rustig.’

‘Gezellig voor Cécieltje, hè?’ klaagde haar moeder.

‘Ik ben haar kindermeisje niet.’ Een niet zo vriendelijke opmerking, maar begrijpelijk in deze omstandigheden.

Ze liep de deur uit, en luisterde niet naar de driftige stem van haar vader, die haar gebod terug te komen.

‘Papa, láát haar nou maar!’ klaagde Cécile, die scènes haatte en er toch vaak aanleiding toe gaf.

Papa gooide driftig zijn krant neer en bonkte de trappen op.

Mercy had zich op een stoel laten vallen en keek verwonderd op, toen haar vader zonder meer binnen kwam stormen.

‘Wat is er nou weer?’ informeerde ze nijdig. ‘Is Cieleke weer niet met handschoentjes aan-

gepakt? Laat me toch met rust!’

‘Hou je brutale mond dicht en doe niet alles om de sfeer te verpesten, nare meid!’ Hij zag eruit alsof hij op punt stond haar een draai om haar oren te geven maar daar was ze intussen aan gewend geraakt, ze had al zoveel vinnige draaien om haar oren gehad en meestal dook ze tijdig. Langzamerhand groeide er een enorm verzet tegen de vader, die vond dat ze nooit iets goed deed, die op ieder gekerm van de jongste in het geweer trad tegen de oudste en haar desnoods sloeg, nooit erg hard maar wel venijnig en bedoeld om haar te vernederen, dat voelde ze steeds erger. ‘Het is mijn schuld niet, dat het slecht weer is... ik zeur niet, dat doet Cécile... dat doen jij en mama ook en...’ Ze stond vliegensvlug op, haar ogen schoten vuur. ‘Als je waagt... wéér waagt... om me te slaan, dan loop ik weg... die tijd is voorbij, dat ik me liet slaan. Wat ben jij nou eigenlijk voor een vâder...’

‘Je moest me dankbaar zijn...’ Hij probeerde haar te bereiken, maar ze dook onder zijn handen door en rende naar de deur... op de trap bleef ze staan en keek omhoog. ‘Waar moet ik in vredesnaam dankbaar voor zijn... kinderen hoeven toch niet voortdurend dankbaar te zijn

omdat ze voldoende eten en kleren krijgen...’ Ze rende naar beneden, rukte in het voorbijlopen haar regenjas van de haak en liep naar buiten. Ze stapte flink door, de handen in de zakken van haar jas gebald, de regen doorweekte haar haren maar ze voelde het niet eens.

‘Er moet héél wat gebeuren voor ik bij hem op kantoor ga,’ dacht ze grimmig. ‘Ik laat me niet langer afbeulen door een vader, die nooit om me heeft gegeven. Ik geef ook niet om hem... misschien is het vreemd, maar ik geef echt niet om hem... en ik wil helemaal niet om hem geven... Cecieltje... ach ja, Cecieltje is niet zo kwaad, en mama... ze kan er niet tegenop... die twee laten zich door papa overheersen... ik niet... en dat zal nooit gebeuren... dat zal het wel zijn, waarom hij me niet kan uitstaan... ik dans niet als hij fluit... en ik ben niet van plan dat te doen...’

Ze was onkundig van het feit, dat Cecieltje thuis tranen met tuiten hilde en papa verweet, dat hij zo naar tegen Mercy had gedaan, dat hij de stemming verknoeide en dat Mercy er ook niets aan kon doen, dat het al veertien dagen regende.

‘Je hóéft niet altijd mijn partij te trekken,’ jankte Cécile, met enorme uithalen. ‘Ik kan